

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBOH – HRDINA

BOJ O LABYRINT

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Percy Jackson

Boj o labyrint

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rick Riordan

Percy Jackson 4 – Boj o labyrint – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

BOJ O LABYRINT

BOJ O LABYRINT

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

Venujem Becky, ktorá ma vždy dokáže previesť bludiskom.

OBSAH

1. Bojujem s tímom roztlieskavačiek.....	9
2. Mám telefonát na účet volaného z podsvetia.....	27
3. Hráme sa na naháňačku so škorpiónmi	55
4. Annabeth porušuje pravidlá.....	76
5. Nico kupuje mŕtvym Happy Meal.....	97
6. Stretávame boha dvoch tvárí.....	111
7. Tyson vedie útek z väznice	126
8. Navštívime ranč diabolského chlapíka	141
9. Kydám tony hnoja	170
10. Robíme test o život.....	185
11. Rozžeravím sa dobiela.....	210
12. Beriem si prázdniny na neurčitý čas	231
13. Najímame si nového sprievodcu	252
14. Brat so mnou bojuje na život a na smrť	278
15. Kradneme obnosené krídla	298
16. Otváram truhlu	320
17. Stratený boh prehovorí	338
18. Grover vyvolá masový útek	351
19. Rada sa štiepi.....	371
20. Oslava mojich narodenín naberie temný obrat	382

BOJUJEM S TÍMOM ROZTLIESKAVAČIEK

To posledné, čo som chcel urobiť počas letných prázdnin, bolo vyhodiť do vzduchu ďalšiu školu. Napriek tomu nastalo pondelkové ráno, prvý júnový týždeň, a ja som sedel v maminom aute pred Goodovou strednou školou na Východnej 81. ulici.

Bol to jeden z tých mohutných palácov z hnedého kameňa nad East River. Parkovalo pred ním množstvo BMW a lincolnov. Pozeral som sa na vyzdobený klenutý vchod a uvažoval som, ako dlho bude trvať, kým ma odtiaľ vyhodia.

„Neboj,“ dohovárala mi mama, ale veľmi pokojne to neznelo. „Je to len úvodné stretnutie a exkurzia. A pamätaj, miláčik, je to Paulova škola. Tak sa snaž, aby si... no, veď vieš.“

„Aby som ju nezničil?“

„Áno.“

Mamin priateľ Paul Ondeck stál pred školou a vítal budúcich deviatakov, ktorí k nemu vychádzali po schodoch. Vlasý mal ako korenie a soľ, na sebe džínsy a koženú bundu a pripomínal mi nejakého herca z telky,

ale bol to len učiteľ angličtiny. Podarilo sa mu presvedčiť Goodovu strednú, aby ma prijala do deviatky napriek tomu, že doteraz ma vykoplí z každej školy, do ktorej som chodil. Snažil som sa ho varovať, že to nie je najmúdrejší nápad, ale nepočúval ma.

Pozrel som sa na mamu. „Nepovedala si mu, ako to so mnou naozaj je, však?“

Nervózne zabubnovala prstami o volant. Bola oblečená ako na prijímací pohovor, vzala si svoje najlepšie modré šaty a topánky na vysokých podpätkoch.

„Povedala som si, že s tým radšej počkáme,“ priznala.

„Aby sme ho nevyplašili...“

„Som presvedčená, že tá exkurzia dopadne dobre, Percy. Veď je to len jedno predpoludnie.“

„Skvelé,“ zamrmlal som. „Vyhodia ma, skôr ako sa začne školský rok.“

„Pozri sa na to z lepšej strany. Už zajtra ideš do tábora. A po prehliadke máš to rande...“

„To nie je rande!“ ohradil som sa. „Preboha, mami, veď je to len Annabeth.“

„Príde za tebou až z tábora.“

„Hej, to je pravda.“

„A idete do kina.“

„Áno.“

„Len vy dvaja.“

„Mami!“

Zdvihla ruky, akože sa vzdáva, ale zbadal som, že sa zo všetkých síl usiluje, aby sa nerozosmiala. „Mal by si už ísť dovnútra, miláčik. Uvidíme sa večer.“

Práve som sa chystal vystúpiť z auta, keď som sa pozrel na schody k škole. Paul Ondeck tam práve vítal dievča s kučeravými ryšavými vlasmi. Malo oblečené gaštanovohnedé tričko a obnosené džínsy pomalované fixkou. Keď sa dievčina obrátila, zbadal som jej tvár a chlpy na rukách sa mi zježili od hrôzy.

„Percy?“ opýtala sa mama. „Čo sa deje?“

„N-nič,“ vykoktal som. „Má tá škola aj nejaký bočný vchod?“

„O trochu ďalej sprava. Prečo?“

„Tak zatiaľ čau.“

Mama chcela ešte niečo povedať, ale vystúpil som z auta a rozbehol som sa. Dúfal som, že si ma tá červenovláska nevšimne.

Čo tu tá robí? Ani ja predsa nemôžem mať až takú smolu.

Ha-ha-ha. Veľmi skoro som zistil, že to môže byť ešte oveľa horšie.

Preplaziť sa dovnútra na prehliadku sa mi nepodarilo. Pri bočnom vchode stáli dve roztlieskavačky v červeno-bielych kostýmoch a číhali na nováčikov.

„Ahoj!“ usmievali sa. Myslím, že to bolo prvý a posledný raz, čo sa ku mne nejaké roztlieskavačky správali tak milo. Jedna mala blond vlasy a ľadovo-modré oči. Druhá bola černoška s tmavými kučeravými vlasmi ako Medúza (a to skutočne viem, o čom hovorím). Obidve mali na kostýmoch svoje mená vyšité ležatým písmom, ale moja dyslexia zapríčinila, že

tie slová na mňa pôsobili len ako nezmyselne pokrútené špagety.

„Vitaj na Goodovej škole,“ zaspievala tá blondávä. „Bude sa ti tu veľmi páčiť.“

No keď si ma premeriavala zhora nadol, tvárila sa skôr ako „pf, čo je to za chudáka?“

Druhé dievča ku mne podišlo tak blízko, až mi to bolo nepríjemné. Prezeral som si výšivku, ktorú malo na uniforme, a rozlúštil som Kelli. Voňala ružami a ešte niečím, čo som si pamätal z lekcií jazdeckta v tábore – voňali tak čerstvo vykúpané kone. Dost čudná vôňa na roztlieskavačku... Možno mala poníka. V každom prípade stála tak blízko, až som mal pocit, že ma chce zhodiť zo schodov. „Ako sa voláš, zajko?“

„Zajko?“

„Nováčik.“

„Ehm, Percy.“

Dievčatá sa na seba pozreli.

„Á, Percy Jackson,“ pokývala hlavou blondínka. „Na teba sme čakali.“

Pri jej slovách mi po chrbte prebehol mráz ako hrom. Dievčatá blokovali vchod a usmievali sa, ale nebolo to ani trochu priateľské. Ruka mi inštinktívne zašla k vrecku, kde nosím svoje vražedné pero Anaklusmos.

Potom sa z budovy ozval hlas: „Percy?“ Bol to Paul Ondeck, hovoril odniekiaľ z chodby. Ešte nikdy som nebol taký rád, že počujem jeho hlas, ako v tejto chvíli.

Roztlieskavačky ustúpili. Pretlačil som sa okolo nich tak nedočkavo, že som kolenom náhodou vrazil Kelli do stehna.

Cink.

Jej noha zaznela duto a kovovo, akoby som narazil do stožiara.

„Au,“ zamrmlala. „Dávaj pozor, zajko.“

Pozrel som sa dolu, ale jej noha vyzerala úplne normálne a navyše som bol príliš mimo na to, aby som sa vypytoval. Vrazil som do chodby a roztlieskavačky sa za mnou rozrehotali.

„Tu si!“ povedal Paul. „Vitaj na Goodovej škole!“

„Ahoj, Paul – ehm, pán Ondeck.“ Pozrel som sa za seba, ale tie čudné roztlieskavačky zmizli.

„Percy, veď ty vyzeráš, akoby si práve zbadal ducha.“

„Áno, ja...“

Paul ma potľapkal po chrbte. „Viem, že si nervózny, ale neboj sa. Máme tu veľa detí s poruchami pozornosti a dyslexiou. Učítelia si s tým už poradia.“

Mal som čo robiť, aby som sa nerozosmial. Kiežby ma trápili len poruchy pozornosti a dyslexia. Teda, vedel som, že Paul sa usiluje pomôcť mi, ale keby som mu vysvetlil, ako to so mnou v skutočnosti je, buď by ma považoval za blázna, alebo by sa vydesil a ušiel. Napríklad roztlieskavačky. Mal som z nich zlý pocit...

Potom som sa pozrel do chodby a spomenul som si, že mám ešte jeden problém. Tá ryšavá dievčina, ktorú som videl na schodoch vpredu, práve vchádzala hlavným vchodom.

Nevšímaj si ma, modlil som sa.
Všimla si ma. Vyvalila oči.
„Kde je to privítanie?“ opýtal som sa Paula.
„V telocvični. Tadiaľto. Ale...“
„Tak ahoj.“
„Percy?“ zakričal za mnou, ale ja som sa už rozbehol.

Myslel som si, že som jej zmizol.

Do telocvične mierilo množstvo ľudí a o chvíľu som bol len jeden z tristo štrnásťročných, ktorí boli natlačení za mantinelmi. Pochodová kapela falošne hrala nejakú bojovú pieseň, znelo to, akoby niekto kovovou bejzbalovou palicou mlátil do vreca s mačkami. Vpredu postávali starší chalani a baby, asi členovia študentskej rady, predvádzali sa v uniformách Goodovej školy a tvárili sa v štýle „pozrite, akí sme super“. Okolo chodili učitelia, usmievali sa a potriasali si ruky so študentmi. Steny telocvične boli polepené veľkými červeno-bielymi transparentmi s nápismi „Vítame budúcich nováčikov!, Na Goodovej škole je super!, Sme jedna rodina!“ a s množstvom ďalších šťastných vyhlásení, až sa mi z toho dvíhal žalúdok.

Ani jeden nováčik sa netváril nadšene. Podľa mňa je otrava chodiť na úvodné uvítanie v júni, keď škola sa začína až v septembri. Na Goodovej škole však platí: „Pripravujeme sa na úspech v predstihu!“ Tak to aspoň bolo napísané v propagačnom letáku.

Kapela prestala hrať. K mikrofónu pristúpil nejaký chlapík v prúžkovanom obleku a niečo hovoril.

V telocvični sa to však tak odrážalo, že som netušil, čo vraví. Znelo to, akoby kloktal.

Ktosi ma chytil za plece. „Čo tu robíš?“

Bola to ona – moja ryšavá nočná mora.

„Rachel Elizabeth Darová,“ povedal som.

Klesla jej brada, akoby nemohla uveriť, že som si zapamätal jej meno. „A ty si Percy ktovieaký. Vtedy v decembri, keď si ma chcel zabiť, si sa mi nepredstavil celým menom.“

„Pozri, ja som nechcel... ja som nebol... Čo ty tu robíš?“

„Asi to isté, čo ty. Úvodná exkurzia.“

„Ty bývaš v New Yorku?“

„Vari si si nemyslel, že žijem v Hooverovej priehrade?“

To mi nikdy nenapadlo. Vždy, keď som na ňu myslel (ale netvrdím, že som na ňu myslel; jednoducho som si na ňu len občas spomenul, jasné?), som vychádzal z toho, že býva niekde blízko priehrady, lebo práve tam som ju stretol. Strávili sme spolu možno desať minút, počas ktorých som sa na ňu zahnal mečom, ona mi zachránila život a potom som ušiel pred bandou nadprirodzených vražedných strojov. Poznáš to. Bolo to klasické náhodné stretnutie.

Nejaký chalan za nami zašepkal: „Hej, držte huby. Hovoria roztlieskavačky!“

„Ahoj, chlapani a dievčatá!“ zahrkútal do mikrofónu dievčenský hlas. Bola to tá blondínka, s ktorou som sa stretol pri vchode. „Volám sa Tammi a toto je Kelli.“ Kelli urobila hviezdu.

Rachel, ktorá stála vedľa mňa, vykrikla, akoby ju niekto bodol špendlíkom. Niekoľko ľudí sa na ňu pozrelo a zachichotalo sa, ale Rachel naďalej zdesene pozerala na roztlietskavačky. Tammi si jej výkrik zrejme vôbec nevšimla. Začala rozprávať o všetkých tých úžasných veciach, do ktorých sa môžeme zapojiť počas prvého roka v škole.

„Bež,“ prikázala mi Rachel. „Makaj.“

„Prečo?“

Nevysvetlila mi to však. Tlačila sa k okraju mantinelov, ignorovala zazerajúcich učiteľov aj nováčikov, ktorí nadávali, keď im stúpala na nohy.

Váhal som. Tammi práve vysvetľovala, že sa máme rozdeliť do skupiniek a prejsť sa po škole. Kelli zachytila môj pohľad a venovala mi pobavený úsmev, akoby čakala, čo urobím. Nebolo by dobré, keby som teraz odišiel. Medzi ostatnými učiteľmi stál aj Paul Ondeck. Čudoval by sa, čo sa deje.

Potom som si spomenul na Rachel Elizabeth Darovú a na tú zvláštnu schopnosť, ktorú prejavila vlani v zime na Hooverovej priehrade. Videla skupinu strážnikov, neboli to však strážnici ani ľudia. Srdce mi začalo búšiť ako splašené a vyrazil som za ňou z telocvične.

Našiel som ju v skúšobnej miestnosti kapely. Skrývala sa za veľkým bubnom v časti pre bicie.

„Poď sem!“ povedala. „A skloň hlavu!“

Skrývať sa za hromadou bubnov mi pripadalo poriadne strelené, ale prikrčil som sa vedľa nej.

„Išli za tebou?“ vyzvedala Rachel.

„Myslíš tie roztlieskavačky?“

Nervózne prikývla.

„Myslím si, že nie,“ odpovedal som. „Kto je to? Čo si videla?“

Jej zelené oči vyžarovali strach. Pehy, ktoré mala na tvári, mi pripomínali súhvezdie. Na hneďom tričku mala nápis Katedra umenia Harvard. „To... to by si mi neuveril.“

„Ale uveril,“ ubezpečil som ju. „Už viem, že vidíš cez hmlu.“

„Cez čo?“

„Hmlu. To... no, je to ako závoj, ktorý zakrýva, aké sú veci v skutočnosti. Niektorí smrteľníci cez ňu dokážu vidieť. Ako ty.“

Opatrne si ma prezerala. „To si urobil aj na tej priehrade. Povedal si, že som smrteľník. Akoby si ty ním nebol.“

Najradšej by som kopol do jedného z bubnov. Čo mi to napadlo? Veď toto jej nikdy nebudem vedieť vysvetliť. Nemal som s tým vôbec začínať.

„Povedz mi to,“ žobronila. „Ty vieš, čo znamenajú všetky tie hrôzy, ktoré vidím.“

„Pozri, toto bude znieť čudne. Vieš niečo o gréckych bájach?“

„Ako... o Minótaurovi a hydre?“

„Hej, len sa snaž nevyslovovať v mojej prítomnosti tie mená nahlas, jasné?“

„A Fúrie,“ dostávala sa do varu. „A Sirény a...“

„Presne!“ Rozhliadol som sa po miestnosti. Čakal som, že po Racheliných slovách vyskočí zo stien množstvo krvilačných potvor, ale my sme tam boli ešte stále sami. Z chodby som začul davy chalanov a báb, ktoré vychádzali z telocvične. Začínali sa skupinové prehliadky. Na rozhovor sme naozaj nemali veľa času.

„Všetky tie netvory,“ vyhrkol som, „všetci tí grécki bohovia – oni skutočne existujú.“

„Vedela som to!“

Privítal by som, keby mi povedala, že som klamár, ale Rachel sa tvárila, akoby som práve potvrdil jej najhoršie podozrenie.

„Netušíš, aké je to hrozné,“ vzdychla si. „Roky som si myslela, že som blázon. Nemohla som to nikomu povedať. Nemohla som...“ Prižmúrila oči. „Moment. Kto si? Myslím naozaj.“

„Nie som netvor.“

„To viem. Videla by som, keby si bol. Vyzeráš ako... že si taký, ako vyzeráš. No nie si človek, však?“

Preglgol som. Za tie tri roky som si už takmer zvykol na to, kto som, ale nikdy som o tom nehovoril s normálnym smrteľníkom – teda okrem mamy, ale ona to o mne aj tak vedela. Neviem prečo, ale rozhodol som sa.

„Som polokrvný,“ povedal som. „Človek som len napoly.“

„A napoly si čo?“

Práve v tej chvíli vrazili do skúšobne Tammi a Kelli. Dvere sa za nimi zabuchli.

„Tu si, Percy Jackson,“ zavrčala Tammi. „Konečne ťa môžeme privítať.“

„Tie sú ale odporné!“ zasipela Rachel.

Tammi a Kelli mali ešte stále oblečené červeno-biele kostýmy roztlieskavačiek a v rukách brmbolce.

„Ako vyzerajú v skutočnosti?“ opýtal som sa, ale Rachel bola priveľmi ohúrená, aby mi odpovedala.

„Tak na túto okamžite zabudni.“ Tammi mi venovala žiarivý úsmev a vykročila k nám. Kelli zostala pri dverách, aby sme nemohli ujsť.

Chytili nás do pasce. Vedel som, že za každú cenu sa musíme dostať von, ale Tammi mala taký očarujúci úsmev, že som sa nevedel sústrediť. Mala nádherné modré oči a vlasy sa jej vlnili na pleciach tak...

„Percy,“ upozornila ma Rachel.

Zafunel som niečo veľmi inteligentné, čo znelo ako: „Uf?“

Tammi sa približovala. Namierila na nás brmbolce.

„Percy!“ Mal som pocit, akoby Rachelin hlas prichádzal z obrovskej diaľky. „Preber sa!“

Len silou vôle som vybral z vrecka pero a otvoril ho. Anaklusmos sa zmenil na metrový bronzový meč a jeho čepeľ zažiarila slabým zlatým svetlom. Tammin úsmev sa zmenil na úšľabok.

„To nemyslíš vážne,“ namietla. „To predsa nepotrebuješ. Čo keby si ma radšej pobozkal?“

Voňala ružami a čistou zvieracou kožou – bol to síce zvláštny, ale neskutočne opojný pach.

Rachel ma silno uštipla do ruky. „Percy, ona ťa chce uhryznúť! Pozri sa na ňu!“

„Len žiarli.“ Tammi sa pozrela na Kelli. „Môžem, pani moja?“

Kelli ešte stále blokovala dvere a žiadostivo si obli-
zovala pery. „Do toho, Tammi. Ide ti to perfektne.“

Tammi podišla o ďalší krok dopredu a ja som hrot
meča oprel o jej prsia. „Cúvni.“

Zaprskala. „Nováčik,“ zahučala znechutene. „Toto
je naša škola, polokrvný. Živíme sa, kým chceme!“

V tej chvíli sa začala meniť. Z jej tváre a rúk zmizla
všetka krv. Kožu mala zrazu bielu ako krieda, oči celé
červené. Zuby sa jej zmenili na tesáky.

„Upír!“ zreval som. Potom som si všimol jej nohy.
Spod sukne roztlieskavačky vytrčala hnedá chlpatá
ľavá noha, ktorá mala na konci oslie kopyto. Pravá
noha síce vyzerala ako ľudská, bola však z bronzu.
„Fuj, upír s...“

„O nohách nehovor!“ vyštekla Tammi. „Je neslušné
robiť si z nich žarty!“

Podišla na tých zvláštnych nohách bližšie. Bola
strašne smiešna, najmä s tými brmbolcami, no keď
som stál zoči-voči jej červeným očiam a ostrým tesá-
kom, do smiechu mi veru vôbec nebolo.

„Upír, hovoríš?“ zasmiala sa Kelli. „Tá sprostá le-
genda vychádza z nás, ty debil. Sme empusy, slúžime
Hekate.“

„Hm.“ Tammi sa ku mne priblížila. „Temná mágia
nás stvorila zo zvieräta, z bronzu a z démona! Živíme

sa krvou mladých mužov. A teraz už konečne poď sem a pobožkaj ma!“

Odhalila tesáky. Bol som taký ochromený, že som sa nevedel ani pohnúť, ale Rachel hodila empuse na hlavu vírivý bubienok.

Démon zasyčal a odrazil ho. Odkotúľal sa uličkou medzi stojanmi na noty, jeho pružiny zarachotili o kožu. Rachel hodila xylofón, ale démon odrazil aj ten.

„Dievčatá bežne nezabijam,“ zavrčala Tammi. „No v tvojom prípade, smrteľníčka, urobím výnimku. Na môj vkus máš totiž veľmi dobrý zrak!“

Vrhla sa na Rachel.

„Nie!“ Švihol som Anaklusmom. Tammi sa usilovala vyhnúť čepeli, ale preťal som jej kostým roztlieskavačky. S príšerným zakvílením explodovala na prach a ten sa zosypal priamo na Rachel.

Rachel sa rozkašľala. Vyzerala, akoby jej niekto vysypal na hlavu vrece s múkou. „Fuj!“

„To netvory robia,“ vysvetlil som jej. „Pardon.“

„Zabil si moju žiačku!“ zrevala Kelli. „Potrebuješ lekciu školského ducha, polokrvný!“

Aj ona sa začala meniť. Vlasy ako drôty sa zmenili na mihotavé plamene. Oči jej sčervenali. Vyrástli jej tesáky. Skočila k nám, mosadzná noha a kopyto zaklopkali na podlahe skúšobne.

„Som hlavná empusa,“ zavrčala. „Nijaký hrdina ma neporazil už tisíc rokov.“

„Naozaj?“ zatiahol som. „Teraz to už máš spočítané!“

Kelli bola oveľa rýchlejšia ako Tammi. Mojej prvej rane sa bez problémov vyhla, odkotúľala sa do časti dychov a s hlasným zadunením pritom zhodila kopu trombónov. Rachel sa jej snažila zmiznúť z cesty. Vrhol som sa medzi ňu a empusu. Kelli okolo nás krúžila a jej pohľad skákal zo mňa na meč.

„Taká krásna čepel,“ zacvrlíkala. „No je poriadna hanba, že stojíš medzi nami.“

Jej postava sa ustavične menila – chvíľu bola démon, chvíľu rozkošná roztlieskavačka. Usiloval som sa sústrediť, ale strašne ma to rozptyľovalo.

„Chudáčik maličký,“ zachichotala sa Kelli. „Vôbec netušíš, čo sa robí, však? Ten tvoj pekný tábor bude čoskoro v plameňoch, z tvojich priateľov sa stanú otroci Pána času a nie je v tvojich silách tomu zabrániť. Bolo by milosrdné skončiť s tebou v tejto chvíli, aby si sa na to nemusel pozerat.“

Z chodby som začul hlasy. Blížila sa skupina na prehliadku. Nejaký človek rozprával niečo o zamykání skriniek.

Empuse sa rozžiarili oči. „Výborne! Budeme mať spoločnosť!“

Zdvihla tubu a hodila ju do mňa. Rachel a ja sme sa prikrčili. Tuba nám presvišťala ponad hlavy, rozrazila okno a vyletela von.

Hlasy na chodbe stíchli.

„Percy!“ zrúkla Kelli, akoby bola vydesená, „prečo si to urobil?“

Tak veľmi ma to prekvapilo, že som nezareagoval.

Kelli chytila stojan na noty a zhodila všetky klarinety a flauty. Stoličky a nástroje padali na zem.

„Prestaň!“ kričal som.

Ludia išli po chodbe smerom k nám.

„Je načas privítať hostí!“ Kelli vycerila tesáky a rozbehla sa k dverám. Vyrzil som za ňou s mečom. Musel som ju zastaviť, aby neublížila smrteľníkom.

„Percy, nerob to!“ vykričla Rachel. Ja som však netušil, čo chce Kelli urobiť, kým nebolo neskoro.

Kelli rozrazila dvere. Paul Ondeck a skupina nováčikov zhrozene cúvli. Zahnal som sa mečom.

V poslednej sekunde sa ku mne empusa obrátila a prikrčila sa ako obeť. „Nie, prosím, nie!“ dostala zo seba. Už som však nedokázal zastaviť pohybujúcu sa čepeľ.

Tesne pred tým, ako sa jej dotkol božský bronz, Kelli vzbĺkla ako Molotovov koktail. Všade lietali iskry. Doteraz som nijakého netvora nevidel urobiť niečo podobné, ale nemal som čas čudovať sa. Cúvol som do skúšobne a dvere zachvátili plamene.

„Percy?“ Celkom omráčený Paul Ondeck na mňa zíval cez oheň. „Čo si to urobil?“

Chalani a baby kričali a rozbehli sa po chodbe. Začala húkať hasičská siréna. Rozprašovače na strope zasýčali a ožili.

V tom zmätku ma Rachel potiahla za rukáv. „Musíš odtiaľto vypadnúť!“

Mala pravdu. Škola bola v plameňoch a zodpovedný som za to, ako inak, ja. Smrteľníci cez hmlu nevidia.

Budú presvedčení, že som – pred skupinou svedkov – napadol bezmocnú roztlieskavačku. Nemal som šancu vysvetliť im to. Odvrátil som sa od Paula a vyrazil k rozbitému oknu skúšobne.

Vyrútil som sa z bočnej uličky na Východnú 81. ulicu a vrazil som priamo do Annabeth.

„To si skončil poriadne skoro!“ Zasmiala sa a chytila ma za ruky, aby som nespadol na dlažbu. „Pozri, kam sa ženieš, chaluho­vý mozoček.“

Dobrá nálada jej vydržala zlomok sekundy a všetko bolo super. Oblečené mala džínsy a oranžové táborové tričko. Na krku mala náhrdelník z hlinených korálikov. Svetlé vlasy mala zviazané vo vrkoči. Jej sivé oči iskrili. Vyzerala, akoby v mojej spoločnosti išla do kina prežiť perfektné lenivé popoludnie.

Potom sa však spoza rohu vynorila Rachel Elizabeth Darová, ešte celá zaprášená od netvora, a skríkla: „Percy, počkaj!“

Annabethin úsmev v tej chvíli zmizol. Pozrela sa na Rachel, potom na školu. Vyzeralo to, že až teraz si všimla čierny dym a začula hasičské sirény.

Zamračila sa. „Čo si vyviedol tentoraz? A toto je kto?“

„Ehm, Rachel, to je Annabeth. Annabeth, to je Rachel. Ona je, no, kamarátka. Myslím.“

Nevedel som, čo iné by som o Rachel mohol povedať. Pravda je, že som ju takmer nepoznal. No vzhľadom na to, že nám spolu už dva razy išlo o krk, nemo­hol som ani tvrdiť, že je nikto.

„Ahoj,“ ozvala sa Rachel. Potom sa obrátila ku mne. „Máš poriadny malér. A ešte stále si mi to nevysvetlil!“

Na Ulici F. D. Roosevelta zakvílili policajné sirény.

„Percy,“ povedala Annabeth mrazivým hlasom. „Mali by sme ísť.“

„Ja sa chcem dozvedieť viac o polokrvných,“ nedala sa odbiť Rachel. „A o netvoroch. A tie veci o bohoch.“ Vylovila fixku, chytila ma za ruku a napísala mi na ňu telefónne číslo. „Zavolaš mi a vysvetlíš mi to, dobre? Dlhujes mi to. A teraz padaj.“

„Ale...“

„Niečo si vymyslím,“ slúbila Rachel. „Poviem, že to nebola tvoja vina. Utekaj!“

Rozbehla sa späť k škole a nechala nás s Annabeth stáť na ulici.

Annabeth na mňa chvíľku hľadela. Potom sa obrátila a vyrazila preč.

„Hej!“ rozbehol som sa za ňou. „Boli tam dve empusy,“ usiloval som sa jej to vysvetliť. „Boli to roztlieskavačky, vieš, a hovorili, že tábor zhorí a...“

„Ty si hovoril smrteľnému dievčaťu o polokrvných?“

„Ona vidí cez hmlu. Videla tie netvory, skôr ako som ich zbadal ja.“

„Takže si jej povedal pravdu.“

„Pozná ma už z Hooverovej priehrady, a preto...“

„Vy ste sa už stretli?“

„Ehm, vlani v zime. No vravím pravdu, sotva ju poznám.“

„Je celkom pekná.“

„To... to som si vôbec nevšimol.“

Annabeth sa stále hrnula k York Avenue.

„S tou školou to vybavím,“ sľuboval som, aby som zmenil tému. „Neboj, dopadne to dobre.“

Annabeth mi nevenovala ani pohľad. „Myslím, že naše popoludnie je v háji. Musíme odtiaľto vypadnúť, keď po tebe bude pátrať polícia.“

Z Goodovej strednej školy, ktorá bola za nami, stúpil dym. Zdalo sa mi, že v tom tmavom stĺpe popola vidím tvár – démona s červenými očami, ktorý sa mi vysmieva.

Ten tvoj pekný tábor bude v plameňoch, vyhlásila Kelli. Z tvojich kamarátov sa stanú otroci Pána času.

„Máš pravdu,“ povedal som Annabeth a pichlo ma pri srdci. „Musíme ísť do Tábora polokrvných. Okamžite.“

MÁM TELEFONÁT NA ÚČET VOLANÉHO Z PODSVETIA

Skutočne najlepší koniec dokonalého popoludnia je dlhá cesta taxíkom s našťavanou babou.

Chcel som sa porozprávať s Annabeth, ale tvárila sa, akoby som jej práve zmlátil starú mamu. Dostal som z nej len to, že jar prežila v San Franciscu, ktoré bolo plné netvorov. Od Vianoc sa do tábora vrátila už dva razy, ale nepovedala mi prečo. (Totálne ma to vytočilo, lebo sa ani neunúvala dať mi vedieť, že je v New Yorku.) A navyše netušila, kde je Nico di Angelo (to je dlhá história).

„Niečo o Lukovi?“ vypytoval som sa.

Pokrútila hlavou. Vedel som, že toto je veľmi chúlživá téma. Annabeth odjakživa zbožňovala Luka, bývalého hlavného inštruktora Hermovej ubikácie, ktorý nás zradil a pridal sa k diabolskému vládcovi Titanov Kronovi. Nepriznala by to, no ja som bol presvedčený, že ho má ešte stále rada. Keď sme s Lukom v zime bojovali na hore Tamalpais, záhadne sa mu podarilo prežiť pád z pätnásťmetrového útesu. Podľa mojich informácií sa momentálne plavil na svojej výletnej

lodi plnej netvorov. Jeho pán Kronos, rozsekaný na kúsky, sa práve zasa dával dohromady v zlatom sarkofágu a čakal na svoju chvíľu. Teda na to, že bude mať dosť síl, aby sa postavil olympským bohom. My polobohovia tomu hovoríme problém.

„Horu Tamalpais ešte vždy ovládajú netvory,“ povzdychla si Annabeth. „Nenazbierala som síce odvahu, aby som sa k nej priblížila, ale nemyslím si, že Luke je tam. Keby bol, asi by som to vedela.“

Tieto slová ma veru ani trochu nepovzbudili. „A čo Grover?“

„Je v tábore,“ odpovedala. „Dnes sa s ním stretneme.“

„Podarilo sa mu to? Mám na mysli pátranie po Panovi?“

Annabeth sa dotkla svojho korálikového náhrdelníka. Robievala to vždy, keď mala starosti.

„Uvidíš,“ vydýchla. No neodpovedala.

Keď sme sa predierali Brooklynom, požičal som si od Annabeth telefón a zavolať som mame. Polokrvní sa, pokiaľ je to možné, usilujú vyhýbať mobilom. Šírenie nášho hlasu je totiž to isté, akoby sme vysielali signál: „Tu som! Pokojne ma zožerte!“ V tej chvíli som však tento telefonát považoval za mimoriadne dôležitý. Nechal som mame v hlasovej schránke odkaz, ktorým som sa pokúšal vysvetliť, čo sa v škole vlastne stalo. Som presvedčený, že sa mi to nepodarilo. Povedal som, že som v poriadku, že si nemá robiť starosti, ale že zostanem v tábore, kým sa situácia neupokojí. Poprosil som ju, aby sa v mojom mene ospravedlnila Paulovi Ondeckovi.

Ďalej sme sa už viezli mlčky. Mesto mizlo, nakoniec sme zišli z diaľnice a hnali sa krajinou severného Long Islandu okolo sadov, vinárstiev a stánkov s čerstvým ovocím a čerstvou zeleninou.

Pozeral som sa na telefónne číslo, ktoré mi na ruku načmárala Rachel Elizabeth Darová. Vedel som, že je to hlúposť, no niečo ma nútilo, aby som jej zavolať. Možno by mi pomohla pochopiť, o čom hovorila tá empusa – o tábore v plameňoch a uväznených kamarátoch. A prečo Kelli explodovala.

Vedel som, že obludy nikdy nezomierajú naozaj. Raz – možno to bude o niekoľko týždňov, mesiacov alebo rokov – sa Kelli znovu vytvorí z prapôvodnej hrôzy, ktorá vrie v podsvetí. Napriek tomu je to však veľmi čudné, lebo obludy sa väčšinou nedajú zničiť tak ľahko. Samozrejme, ak som ju naozaj zničil.

Taxík zišiel z cesty 25A. Mierili sme cez lesy pozdĺž severného pobrežia, až sa na ľavej strane objavil nízky hrebeň kopcov. Annabeth povedala vodičovi, aby zastavil na farmárskej ceste 3 141 pri úpätí Vrchu polokrvných.

Šofér sa zamračil. „Veď tu nič nie je, slečinka. Naozaj tu chcete vystúpiť?“

„Áno, prosím.“ Annabeth mu podala zväzok bankoviek, aké používajú smrteľníci, a vodič sa možno aj vďaka nim nakoniec rozhodol, že nám dá pokoj.

Vybrali sme sa s Annabeth na vrchol kopca. Mladý hliadkujúci drak tam driemal, stočený okolo bo- rovice, no keď sme sa priblížili, zdvihol ryšavú hlavu

a dovolil Annabeth, aby ho poškrabkala pod bradou. Z jeho nozdier sa ako z čajovej kanvice vyvalila para a nadšene zaškútil.

„Ahoj, Peleus,“ pozdravila ho Annabeth. „Je všetko v poriadku?“

Keď som tohto draka videl naposledy, mal sotva dva metre. Teraz však meral najmenej dvakrát toľko a bol rovnako obrovský ako ten strom. Nad hlavou, na najnižšom konári borovice, sa mu lesklo Zlaté rúno a jeho kúzlo chránilo hranice tábora pred narušiteľom. Drak sa zdal pokojný, asi je teda všetko v poriadku. Tábor polokrvných, ktorý sa nachádzal pod nami, pôsobil mierumilovne – zelené lúky, les, žiarivo biele grécke stavby. Jedna štvorposchodová, ktorú sme volali hlavná budova, hrdo trónila medzi jahodiskami. Na severe sa za pobrežím v slnečnom svetle leskol longislandský záliv.

Napriek tomu... niečo nebolo v poriadku. Vo vzduchu sa vznášalo napätie, akoby aj samotný kopec zadržoval dych a čakal, že sa stane niečo zlé.

Zišli sme do údolia a zistili sme, že letná sezóna je v plnom prúde. Väčšina ľudí dorazila do tábora už minulý piatok, a preto som mal hneď od začiatku pocit, že medzi nich nemám šancu zapadnúť. Na jahodiskách hrali satyrovia na píšťalách a usilovali sa prírodnou mágiou prinúť plody, aby rástli. Táborníci mali hodinu lietania na koňoch, vznášali sa nad lesom na pegasoch. Z kováčne stúpala dym a duneli kladivá. Chalani a baby si v nej v rámci lekcie umeleckých remesiel vyrábali zbrane. Tímy Atény a Demetry súťaži-

li na trati vo vozoch a vzadu na jazierku bojovalo niekoľko ľudí v gréckej veslici s obrovským oranžovým hadom. Typický táborový deň.

„Potrebujem sa porozprávať s Clarisse,“ povedala Annabeth.

Civel som na ňu, akoby povedala „potrebujem zjesť veľkú smradľavú topánku“. „Prečo?“

Na Clarisse z Areovej ubikácie som vôbec nemal náladu. Bola to nepríjemná, nevďačná a surová baba. Jej otec, boh vojny, ma chcel zabiť. Aj ona sa pravidelne pokúšala rozmliaždiť ma na kašu. Inak však bola celkom fajn.

„Niečo sme spolu robili,“ odbila ma Annabeth. „Uvidíme sa neskôr.“

„Čo ste robili?“

Annabeth sa pozrela k lesu.

„Poviem Cheirónovi, že si tu,“ sľúbila. „Pred tým vypočúvaním sa s tebou určite bude chcieť porozprávať.“

„Pred akým vypočúvaním?“

To už však klusala po cestičke k strelnici a ani raz sa za mnou neotočila.

„Jasné,“ zamrmlal som. „S tebou sa naozaj dá perfektne porozprávať.“

Prechádzal som cez tábor a pozdravil som sa s niektorými kamarátmi. Na príjazdovej ceste k hlavnej budove sa Connor a Travis Stollovci z Hermovej ubikácie snažili pomocou drôtov naštartovať táborové terénne auto. Silena Beauregardová, hlavná inštruktorka

Afroditej ubikácie, na mňa zamávala zo svojho pegasa, keď letela okolo. Hľadal som Grovera, ale nikde som ho nevidel. Nakoniec som zašiel do šermiarskej arény. Skončím tam väčšinou vtedy, keď mám náladu pod psa. Cvičenie ma vždy dokáže upokojiť. Možno preto, že šermovanie je vec, ktorú skutočne ovládam.

Vošiel som do amfiteátra a takmer mi prestalo biť srdce. Uprostred arény, chrbtom ku mne, bol ten najväčší podsvetný pes, akého som kedy videl.

A to som už videl zopár poriadne veľkých pekelných psov. Jeden, veľký ako nosorožec, sa ma pokúšal zabiť, keď som mal dvanásť rokov. No tento podsvetný pes bol väčší ako tank. Netuším, ako sa dostal cez čarovné hranice tábora. Zdalo sa, že je tam ako doma, ležal na bruchu, spokojne vrčal a žul hlavu cvičného panáka. Ešte si ma nevšimol, ale vedel som, že keby som vydal nejaký zvuk, vycítil by ma. Nebol čas utekať po pomoc. Vytiahol som Anaklusmos a otvoril ho.

„Áno!“ vyrazil som. Mečom som netvorovi mieril priamo na jeho obrovský chrbát, no vtom sa z ničoho nič objavil iný meč a zablokoval môj útok.

Cink!

Pekelný pes nastražil uši. „Haf!“

Uskočil som a inštinktívne zaútočil na toho s mečom – sivovlasého muža v gréckom brnení. Bez akýchkoľvek problémov odrazil môj útok.

„Tak pí!“ zahučal. „Prímerie!“

„Haf!“ Pri zaštekani toho pekelného psa sa otriasla celá aréna.

„To je podsvetný pes!“ vykrikol som.

„Je neškodná,“ vyhlásil ten človek. „To je Pani O’Learyová.“

Zažmurkal som. „Pani O’Learyová?“

Pekelná sučka začula svoje meno a znova zaštekala. Pochopil som, že nie je hladná. Bola rozčúlená. Postrčila tú oslintanú a ožutú figurínu k mužovi s mečom.

„Dobré dievča,“ pochválil ju. Voľnou rukou chytil panáka v brnení za krk a hodil ho k bariéram. „Chyť Gréka! Chyť Gréka!“

Pani O’Learyová vyrazila za koristou a skočila na panáka, až mu rozdrvila brnenie. Začala mu žuť prilbu.

Muž s mečom sa sucho zasmial. Odhadoval som, že má niečo vyše päťdesiatky. Mal krátke šedivé vlasy a sivú briadku. Na takého postaršieho chlapíka sa zdal vo forme. Oblečené mal čierne horolezecké nohavice a bronzové náprsné brnenie, pripevnené na oranžovom táborovom tričku. Dolu na krku som mu zbadal čudnú značku, fialovú škvrnku ako materské znamienko alebo tetovanie, ale kým som stačil zistiť, čo to je, pritiahol si popruhy brnenia a znamienko zmizlo pod golierom.

„Pani O’Learyová je môj maznáčik,“ vysvetľoval. „Nemohol som ti predsa dovoliť, aby si jej vrazil meč do zadku, že? Ešte by sa zľakla.“

„Kto ste?“

„Sľubuješ, že ma nezabiješ, keď odložím meč?“

„Asi nie.“

Zastrčil meč do pošvy a natiahol ruku. „Kvintus.“

Podal som mu ruku. Tá jeho bola drsná ako šmirgľový papier.

„Percy Jackson,“ predstavil som sa. „Za tamto... sa ospravedlňujem... ako ste, ehm...“

„Ako sa mojím maznáčikom stal podsvetný pes? To je dlhá história, samé úniky o vlások pred smrťou a niekoľko obrovských žuvacích hračiek. Mimočodom, som nový inštruktor šermu. Pomáham Cheirónovi, keď tu pán D. nie je.“

„Aha.“ Usiloval som sa nezízať na Pani O’Learyovú, ktorá odhryzla panákovi štít aj s rukou a zatriasla ním ako s lietajúcim tanierom. „Moment, pán D. je preč?“

„Áno... teda... je rušné obdobie. Dokonca aj Dionýzos musí pomáhať. Odišiel navštíviť zopár starých priateľov. Presvedčiť sa, že sú na správnej strane. Viac by som asi nemal prezrádzať.“

Ak tu Dionýzos naozaj nebol, tak to bola tá najlepšia správa, akú som za celý deň počul. Riaditeľom nášho tábora bol len preto, že ho sem Zeus poslal za trest, pretože prenasledoval nejakú lesnú vílu, ktorú prenasledovať nemal. Nenávidel táborníkov a snažil sa nám znepríjemňovať život. Keby tu nebol on, mohlo by to byť super leto. Na druhej strane, ak aj Dionýzos zdvihol zadok a začal verbovať sily pre bohov proti hrozbe Titanov, tak už to musí byť naozaj veľmi zlé.

Zľava sa ozvalo hlasné „bum“. Bolo tam navrhovaných šesť drevených debien, veľkých ako piknikové stoly, a rachotili. Pani O’Learyová natiahla hlavu a rozbehla sa k nim.

„Pí, dievča!“ okríkol ju Kvintus. „To nie je nič pre teba.“ Zabavil ju bronzovým štítom, ktorý jej hodil ako disk.

Debny poskakovali a triasli sa. Na bokoch mali vytlačené nejaké slová, ale pri mojej dyslexii trvalo nejaký čas, kým som ich rozlúštil:

RANČ TROJITÉ GÉ
KREHKÉ
TOUTO STRANOU NAHOR

Dolu bolo menším písmom: OTVÁRAŤ OPATRNE.
RANČ TROJITÉ GÉ NERUČÍ ZA POŠKODENIE MAJETKU,
ZMRZAČENIE A MUČIVO BOLESTIVÚ SMRŤ.

„Čo je v tých debnách?“ opýtal som sa.

„Malé prekvapenie,“ odpovedal mi Kvintus. „Tréningová aktivita na zajtrajší večer. Určite sa vám bude páčiť.“

„Hm, fajn,“ prikývol som, ale tá „mučivo bolestivá smrť“ sa mi ani trochu nepáčila.

Kvintus zasa hodil bronzový štít a Pani O’Learyová sa za ním rozbehla. „Vy mladí potrebujete viac skúšok. Keď som bol chlapec, neboli také tábory, ako je tento.“

„Vy... vy ste polokrvný?“ Nechcel som, aby to vyznelo tak prekvapene, ale ešte nikdy doteraz som nevidel starého poloboha.

Kvintus sa zasmial. „Vieš, niektorí z nás sa skutočne dožijú dospelosti. Nie všetci sme predmetom príšerných prorociev.“

„Vy viete o mojom proroctve?“

„Čosi som začul.“

Chcel som sa ho opýtať, čo znamená čosi, ale práve v tej chvíli zaklopali kopytá a do arény vklusal Cheirón. „Percy, tu si!“

Musel doraziť rovno z lekcie lukostreľby. Cez tričko s nápisom KENTAURUS #1 mal prehodený tulec a luk. Vlnité hnedé vlasy a fúzy si na leto ostrihal a dolnú polovicu, čo bolo telo bieleho žrebca, mal špinavú od blata a trávy.

„Vidím, že si sa už zoznámil s naším novým inštruktorom.“ Cheirón síce hovoril veselým hlasom, ale v očiach mal nepokoj. „Kvintus, nebude vám prekážať, keď si Percyho požičiam?“

„Vôbec nie, pán Cheirón.“

„Nemusíte ma oslovovať pán,“ namietol Cheirón, ale neznelo to práve veselo. „Poď, Percy. Musíme prebrať veľa vecí.“

Ešte raz som sa poriadne pozrel na Pani O’Learyovú, ktorá práve žula panákové nohy.

„No... takže zatiaľ,“ rozlúčil som sa s Kvintom.

Keď sme odchádzali, zašepkal som Cheirónovi: „Kvintus sa mi zdá trochu...“

„Záhľadný?“ doplnil ma Cheirón. „Nečitateľný?“

„Asi tak.“

Cheirón prikývol. „Je to veľmi schopný polokrvný. Vynikajúci šermiar. Kiežby som len pochopil...“

Nech sa chystal povedať čokoľvek, zrejme si to rozmyslel. „Poďme pekne po poriadku, Percy. Anna-

beth mi už povedala, že si sa stretol s nejakými empu-
sami.“

„Hej.“ Povedal som mu o boji na Goodovej škole
a o tom, ako Kelli vybuchla do plameňov.

„Hm,“ zamyslel sa Cheirón. „Tí silnejší to dokážu.
Ona nezomrela, Percy. Len unikla. Nie je dobré, že sa
prebúdzajú démonky.“

„Čo tam robili?“ spýtal som sa. „Čakali na mňa?“

„Pravdepodobne.“ Cheirón sa zamračil. „Je neuve-
riteľné, že si to prežil. Ich schopnosť klamať... takmer
každého mužského hrdinu by očarili a zožrali.“

„Aj ja by som tak dopadol,“ priznal som sa, „keby
tam nebola Rachel.“

Cheirón prikývol. „Je irónia, že ťa zachránila smr-
teľníčka, ale sme jej za to vďační. To, čo tá empusa
povedala o útoku na tábor – o tom sa ešte musíme
porozprávať. Teraz už poď, mali by sme sa vybrať do
lesa. Grover chce, aby si bol pri tom.“

„Pri čom?“

„Pri jeho oficiálnom výsluchu,“ povedal Cheirón
zachmúrene. „Rada starších kopytníkov práve zasad-
la, aby rozhodla o jeho osude.“

Cheirón povedal, že sa musíme poponáhľať, preto som
sa dal zviezť na jeho chrbte. Ako sme sa cvalom hnali
okolo ubikácií, pozrel som sa na jedáleň – otvorený
grécky pavilón na pahorku nad morom. Bolo to po
prvý raz, čo som ho od vlašajška videl, a vrátili sa
moje zlé spomienky.

Cheirón sa ponoril do lesa. Víly vykukovali zo stromov a hľadeli na nás, ako sa ženieme okolo nich. V pološere šelestilo niečo veľké – obludy, ktoré tu chovali na tréning táborníkov.

Myslel som si, že les poznám dosť dobre, veď už dve letá som tu hral boj o vlajku, ale Cheirón ma viezol cestou, ktorú som nepoznal: tunelom pod starými vrbami, okolo malého vodopádu a na čistinu zarastenú lúčnymi kvetmi.

V tráve sedela v kruhu skupina satyrov. V prostriedku stál Grover, obrátený k trom poriadne starým a poriadne tučným satyrom, ktorí sedeli na trónoch vytváraných z ružových kríkov. Tých troch som doteraz nikdy nevidel, ale predpokladal som, že to musí byť Rada starších kopytníkov.

Zdalo sa, že im Grover rozpráva nejakú historku. Krútil si okraj trička, nervózne prešlapoval na kozlácich kopytách. Od vlaňajšej zimy sa takmer vôbec nezmenil. Možno preto, lebo satyrovia starnú o polovicu pomalšie ako ľudia. Znovu sa mu objavilo akné. Rohy mal o niečo väčšie, takže mu vytrčali z kučeravých vlasov. Prekvapilo ma, keď som si všimol, že som ho už prerástol.

Mimo kruhu stála Annabeth, vedľa nej nejaké ďalšie dievča, ktoré som nepoznal, a Clarisse. Cheirón ma zložil pri nich.

Clarisse mala svoje zježené vlasy zviazané maskáčovou šatkou. Ak to ešte vôbec bolo možné, vyzerala svalnatejšia ako naposledy. Akoby posilňovala. Zabdola

do mňa pohľad a zamrmlala: „Trúba,“ a to znamenalo, že má dobrú náladu. Väčšinou ma totiž pozdravila tak, že sa ma pokúsila zabiť.

Annabeth držala okolo pliec tú ďalšiu dievčinu, ktorá zrejme plakala. Bola malá, asi by sa dalo povedať, že drobná, mala jemné vlasy jantárovej farby a milú tvár elfky. Oblečený mala zelený chitón, obuté čipkované sandáliky a oči si utierala vreckovkou. „Vyvíja sa to príšerne,“ smrkla.

„Kdeže.“ Annabeth ju potľapkala po pleci. „On to zvládne, Juniper.“

Annabeth sa na mňa pozrela a naznačila slová „Groverovo dievča“.

Aspoň som myslel, že to povedala, no nedávalo to zmysel. Grover a dievča? Potom som si Juniper prezrel lepšie a všimol som si, že má trochu špicaté uši. Oči nemala červené od plaču, ale boli sfarbené dozelená ako chlorofyl. Bola to lesná víla – dryáda.

„Pán Underwood!“ zreval člen rady napravo, aby zastavil Grovera, ktorý sa snažil niečo vysvetľovať. „Naozaj predpokladáte, že tomuto uveríme?“

„A-ale, Silenus,“ koktal Grover. „Je to pravda!“

Silenus, ten chlapík z rady, sa obrátil ku kolegom a niečo zamrmlal. Cheirón pricválal dopredu a postavil sa k nim. Vedel som, že je čestným členom rady, ale nikdy som o tom veľmi neuvažoval. Rada starších kopytníkov na mňa neurobila bohvieaký dojem. Prípomínali mi kozy z nejakej zoo – veľké bruchá, ospalé výrazy, sklenné oči, ktoré dovideli len k ďalšej hrsti

kozieho žrádla. Netušil som, prečo je Grover taký nervózny.

Silenus si stiahol žlté tričko s golierikom cez brucho a uvelebil sa na ružovom tróne. „Pán Underwood, šesť mesiacov – šesť mesiacov – počúvame tieto škandalózne tvrdenia, že ste počuli prehovoriť boha prírody Pana.“

„Ale ja som ho naozaj počul!“

„To je nehanebnosť!“ vyhlásil starší kopytník vľavo.

„No tak, Maron,“ napomenul ho Cheirón. „Buď trpezlivý.“

„Vraj trpezlivý!“ rozčuľoval sa Maron. „Tých nezmyslov už mám vyše rohov. Akoby boh prírody hovoril... jemu.“

Juniper sa tvárila tak, že bolo každému jasné, že by sa na toho starého satyra najradšej vrhla a zmlátila ho, ale Annabeth a Clarisse ju zadržovali. „Nemá cenu, aby si sa bila,“ mrmlala Clarisse. „Počkaj.“

Neviem, čo ma prekvapilo viac. Či Clarisse, ktorá niekoho odrádza od bitky, alebo to, že ona a Annabeth, ktoré sebou navzájom opovrhovali, majú zrazu spoločný cieľ.

„Už šesť mesiacov,“ pokračoval Silenus, „vás tu rozmaznávame, pán Underwood. Dovolili sme vám cestovať. Neodobrali sme vám pátračskú licenciu. Čakali sme, že nám poskytnete dôkaz toho vášho nezmyselného tvrdenia. A čo ste našli za šesť mesiacov putovania?“

„Potrebujem ešte trochu času,“ žobronil Grover.

„Nič!“ skočil mu do reči satyr, čo bol v strede. „Nenašli ste absolútne nič.“

„Ale...“

Silenus zdvihol ruku. Cheirón sa naklonil a niečo satyrom povedal. Netvárili sa veľmi spokojne. Niečo si mrmlali a dohadovali sa, ale Cheirón ešte niečo dodal a Silenus si povzdychol. Neochotne prikývol.

„Pán Underwood,“ oznámil Silenus, „dáme vám ešte jednu šancu.“

Grover sa rozžiariť. „Ďakujem vám!“

„Máte ešte týždeň.“

„Prosím? Ale, pane! To je predsa nemožné!“

„Jeden týždeň navyše, pán Underwood. Ak potom nedokážete svoje tvrdenie, nastane čas, aby ste sa začali venovať niečomu inému. Niečomu, čo bude zodpovedať vášmu dramatickému talentu. Napríklad bábkovému divadlu. Alebo stepovaniu.“

„Ale, pane, ne... nemôžete mi zobrať pátračskú licenciu. Celý môj život...“

„Zasadnutie rady je odročené,“ vyhlásil Silenus. „A teraz nás už nechajte, aby sme mohli vychutnať obed!“

Starý satyr zatlieskal a zo stromov sa vynorili skupiny víl s táckami plnými zeleniny, ovocia, plechoviek a iných kozích pochúťok. Kruh satyrov sa rozdelil a začal jesť. Skľúčený Grover sa vybral smerom k nám. Na vyblednutom modrom tričku mal obrázok satyra s nápisom „NARÁSTLI TI KOPYTÁ?“.

„Ahoj, Percy,“ pozdravil ma a bol taký skľúčený, že mi ani nepodal ruku. „Dopadlo to dobre, však?“

„Tí starí capi!“ postťažovala si Juniper. „Ach, Grover, veď oni ani len netušia, ako veľmi si sa snažil!“

„Existuje ešte jedna možnosť,“ ozvala sa sklúčeným hlasom Clarisse.

„Nie. Nie.“ Juniper zavrtela hlavou. „Grover, to ti nedovolím.“

Bol bledý ako stena. „Ja... musím si to rozmyslieť. Veď ani nevieme, kde máme hľadať.“

„O čom to hovoríte?“ opýtal som sa.

V diaľke sa ozval roh z lastúry.

Annabeth našpúlila pery. „Vysvetlím ti to neskôr, Percy. Teraz sa radšej vráťme do ubikácií. Začína sa inšpekcia.“

Nebolo fér, že mám absolvovať inšpekciu, hoci som ledva dorazil, ale tak to jednoducho fungovalo. Každé popoludnie kontroloval tábor jeden zo starších inštruktorov so zoznamom napísaným na zvitku papyrusu. Najlepšie uprataná ubikácia dostala prednosť v sprchách a to bola záruka teplej vody. Najhoršia ubikácia mala po večeri službu v kuchyni.

Môj malér bol v tom, že som v Poseidónovej ubikácii býval sám, a navyše nie som práve poriadkumilovný. Upratovacie harpye prichádzali len v posledný deň letného tábora, a preto predpokladám, že moja ubikácia vyzerá presne tak, ako som ju nechal cez zimné prázdniny: na posteli sa ešte povalovali papieri z cukríkov a vrecúška z čipsov, výzbroj z boja o vlajku ležala rozhádzaná po celej ubikácii.

Ponáhľal som sa na zhromaždisko, kde okolo centrálného priestranstva stálo dvanásť ubikácií – jedna za každého olympského boha – v tvare písmena U. Synovia a dcéry Demetry práve zametali a v črepníkoch za oknami začínali rásť čerstvé kvety. Stačilo, aby luskli prstami, a nad dverami rozkvitol zimolez a strecha sa pokryla sedmokráskami. Bolo to nespravodlivé. Som presvedčený, že pri inšpekcii nikdy neboli poslední. Chalani a baby z Hermovej ubikácie zasa pobiehali a jančili, pchali špinavú bielizeň pod posteľ a navzájom si vyčítali neporiadok. Boli to leňosi, ale v porovnaní so mnou mali poriadny náskok.

Z Afroditej ubikácie, ktorá je oproti, práve vychádzala Silena Beauregardová a kontrolovala záznamy na inšpekčnom zvitku. V duchu som zanaďoval. Silena bola síce super baba, ale zároveň úplný fanatik, pokiaľ išlo o poriadok, a teda jednoznačne najhoršia inšpektorka. Potrpela si na to, aby všetko pôsobilo príjemným dojmom. Ja na „príjemné“ nie som. Priam som cítil, ako mi v rukách oťažievajú všetky taniere, ktoré budem musieť večer vydrhnúť.

Poseidónova ubikácia stála na konci radu mužských bohov na pravej strane voľného priestoru. Postavená bola z morskej skaly, pokrytej sivými mušľami, bola dlhá a nízka ako vojenský bunker, ale okná mala obrátené k moru. Vždy tam fúkal príjemný vánok.

Vrútil som sa dnu a uvažoval, či stihnem všetko bleskurýchlo schovať pod posteľ ako chalani a baby

z Hermovej ubikácie. Zrazu som tam zbadal svojho nevlastného brata Tysona, ako zametá podlahu.

„Percy!“ vykrikol. Pustil metlu a vrhol sa na mňa. Ak sa na teba ešte nikdy v živote nevrhol nadšený Kyklop v kvietkovanej zástere a s gumenými upratovacími rukavicami na rukách, ver mi, že ťa to okamžite preberie.

„Ahoj, človeče!“ potešil som sa. „Au, pozor na rebrá. Pozor na rebrá.“

Podarilo sa mi prežiť jeho medvedie objatie. Postavil ma, sklabil sa ako šialenec a jediné hnedé ťelacie oko mu rozčúlene žiarilo. Zuby mal žlté a krivé ako vždy a vlasy ako potkanie hniezdo. Oblečené mal otrhané džínsy veľkosti XXXL a spod tej kvietkovanej zástery trčala roztrhaná flanelová košeľa, no pohľad naňho bol aj tak pohľadom pre bohov. Nevidel som ho takmer rok. Vlastne odvtedy, čo odišiel do mora pracovať v kováčskych dielňach Kyklopov.

„Si v poriadku?“ opýtal sa. „Nezožrali ťa obludy?“

„Ani náhodou.“ Ukázal som mu, že ešte stále mám dve ruky a dve nohy, a Tyson šťastne zatlieskal.

„Skvelé!“ vykrikol. „Teraz môžeme jesť sendviče s arašidovým maslom! A jazdiť na rybích koníkoch! Budeme bojovať s netvormi a pôjdeme za Annabeth a bum! – všetko vyhodíme do vzduchu!“

Dúfal som, že to všetko nechce urobiť naraz, ale sľúbil som mu, že toto leto rozhodne zažijeme kopu zábavy. Nemohol som odolať, musel som sa usmievať, keď som videl, aký je zo všetkého nadšený.

„No najskôr,“ spomenul som si, „musíme zvládnuť tú inšpekciu. Mali by sme...“

Potom som sa rozhliadol a došlo mi, že Tyson zamakal. Podlaha bola zametená, posteľe ustlaté. Fontánka s morskou vodou v rohu bola čerstvo vydrhnutá, koraly priam žiarili. Na okenné parapety rozostavil vázy s vodou, morskými sasankami a so zvláštnymi žiariacimi rastlinami z dna oceána. Boli krajšie ako všetky kytice, ktoré mohli narýchlo pričarovať potomkovia Demetry.

„Tyson, tá ubikácia vyzerá... ohromne!“

Rozžiaril sa. „Vidíš morské koníky? Dal som ich na strop!“

Zo stropu viselo na drôtikoch stádo miniatúrnych bronzových hipokampov, takže to vyzeralo, akoby sa plavili vzduchom. Nemohol som uveriť, že Tyson, ktorý mal ruky ako lopaty, dokázal vyrobiť také jemné vecičky. Potom som sa pozrel na svoju posteľ a všimol som si, že na stene nad ňou visí môj starý štít.

„Ty si ho opravil?!“

Ten štít som poriadne poškodil pri útoku manti-chory vlani v zime, ale teraz už bol zase v perfektnom stave, nebol na ňom ani len škrabanec. Všetky bronzové výjavy mojich dobrodružstiev s Tysonom a Annabeth v Mori oblúd boli vyčistené, až sa leskli.

Pozrel som sa na Tysona. Nevedel som, ako sa mu mám poďakovať.

Zrazu niekto za mnou vydýchol: „Páni.“

Vo dverách stála Silena Beauregardová so svojím

inšpekčným zvitkom. Vošla do ubikácie, rýchlo sa obrátila z jednej strany na druhú a premerala si ma so zdvihnutým obočím. „No, dosť som o tom pochybovala. No upratuješ perfektne, Percy. To si zapamätám.“

Žmurkla na mňa a vyšla von.

S Tysonom sme len tak leňošili a celé popoludnie sme sa rozprávali o tom, čo sa udialo, odkedy sme sa nevideli. Po dopoludňajšom útoku diabolských roztlieskačiek to bola príjemná zmena.

Zašli sme dolu do kováčskej dielne a pomohli Beckendorfovi z Héfaistovej ubikácie. Tyson nám predviedol, ako sa naučil vyrábať čarovné zbrane. Vystrihol plamennú vojnovú sekeru s dvojitým ostrím tak rýchlo, že to ohromilo aj Beckendorfa.

Pri práci nám Tyson rozprával o svojom roku pod hladinou mora. Oko sa mu rozžiarilo, keď opisoval dielne Kyklopov a Poseidónov palác, ale povedal nám aj to, aké tam vládne napätie. Starí bohovia mora, ktorí vládli za čias Titanov, sa púšťali do vojny s naším otcom. Pri Tysonovom odchode zúrili boje v celom Atlantiku. Keď som to počul, cítil som, že by som mu mal ísť pomôcť, ale Tyson ma ubezpečil, že náš otec chce mať obidvoch v tábore.

„Aj nad morom je dosť zlých ľudí,“ vyhlásil Tyson. „Aj tých môžeme vyhodiť do vzduchu.“

Po návšteve kováčskej dielne sme strávili nejaký čas pri jazierku s Annabeth. Bola veľmi rada, že vidí Ty-

sona, ale zdala sa mi nejaká roztržitá. V jednom kuse sa obzerala do lesa, akoby uvažovala o Groverovom probléme s radou. Nemohol som jej to vyčítať. Grover sa neukázal a mne ho bolo naozaj ľúto. Nájst strateného boha Pana bol jeho životný cieľ. Snažil sa o to aj jeho otec a strýko, a zmizli pritom. Vlni v zime začul Grover v hlave hlas – „Čakám na teba“ – a bol presvedčený, že patril Panovi. Hľadanie však zrejme nikam neviedlo. Ak mu teraz rada vezme pátračskú licenciu, zničí ho to.

„Čo znamená to ‚ďalšie riešenie,‘“ opýtal som sa Annabeth, „o ktorom hovorila Clarisse?“

Zobrala kameň a hodila žabku cez jazero. „Niečo, čo vypátrala. Na jar som jej s tým trochu pomáhala. No bolo by to nebezpečné. Najmä pre Grovera.“

„Ten capí chalan ma desí,“ zamrmal Tyson.

Zarazene som sa naňho pozrel. Tyson skrotil býky vydychujúce oheň, morské obludy a kanibalských obrov. „Prečo by ťa mal Grover desiť?“

„Kopytá a rohy,“ vystrašene odpovedal Tyson. „A z kozieho kožucha ma svrbí nos.“

A tým sa skončil náš rozhovor o Groverovi.

Pred večerou sme s Tysonom zašli do šermiarskej arény. Kvintus sa potešil, že má spoločnosť. Ešte stále mi neprezradil, čo je v tých drevených debnách, ale naučil ma zopár výpadov s mečom. Ten chlapík bol perfektný. Bojoval tak, ako niektorí hrajú šach – akoby skladal všetky ťahy dohromady –, a ty si nikdy ani len

netušil, čo má v pláne, kým neurobil posledný výpad a neskončil s mečom pod tvojím krkom.

„Dobrý pokus,“ pochválil ma. „No máš veľmi slabú obranu.“

Urobil výpad a ja som ho kryl.

„Boli ste odjakživa šermiar?“ zaujímalo ma.

Odrazil môj úder cez hlavu. „Bol som všeličo.“

Bodol a ja som uskočil nabok. Ramenný remeň mu sklzol, a tak som zasa uvidel značku na jeho krku, tú červenú škvrnu. Nebolo to však len také náhodné znamienko. Malo to jasný tvar – vták so zloženými krídlami, trochu sa podobal na prepelicu.

„Čo to máte na krku?“ opýtal som sa. Asi to bolo dosť neslušné, ale dá sa to ospravedlniť mojou impulzívnosťou. Som zvyknutý tárať bez toho, aby som si to vopred premyslel.

Kvintus stratil rytmus. Zasiahol som rukoväť jeho meča a vyrazil mu zbraň z ruky.

Pomädlil si prsty. Potom si posunul brnenie a tú značku zase zakryl. Pochopil som, že to nebolo tetovanie, ale stará spálenina... akoby ho ociachovali.

„Taká pamiatka.“ Zobral meč a silene sa usmial. „Tak čo, dáme ďalšie kolo?“

Tvrdo ma tlačil a na ďalšie otázky mi nedal čas.

Kým sme bojovali, Tyson sa hral s Pani O’Learyovou. Volal ju „psíček“. Výborne sa zabávali zápasením o bronzový štít a aportovaním Gréka. Do západu slnka sa Kvintus ani trochu nespotil. Zdalo sa mi to čudné, lebo obidvaja s Tysonom sme boli celí rozpálení

a ulepení, a preto sme sa išli osprchovať a pripraviť na večeru.

Cítil som sa perfektne. Bolo to takmer ako normálny deň v tábore. Keď nastal čas večere, všetci táborníci sa zoradili pred ubikáciami a vpochodovali do jedálen-ského pavilónu. Väčšina si nevšímala tú uzavretú prasklinu v mramorovej podlahe pri vchode – trojmetrovú kľukatú jazvu, ktorá tam vlani v lete nebola –, ale ja som si dával dobrý pozor, aby som na ňu nešliapol.

„Veľká prasklina,“ poznamenal Tyson, keď sme sa usadili k nášmu stolu. „Zemetrasenie?“

„Nie,“ pokrútil som hlavou. „Zemetrasenie to nebolo.“

Nevedel som, či mu to môžem povedať. To tajomstvo okrem mňa poznali len Annabeth a Grover. No ako som sa tak pozeral do Tysonovho veľkého oka, pochopil som, že pred ním nemôžem mať nijaké tajomstvá.

„Nico di Angelo,“ povedal som tmleným hlasom. „Ten polokrvný chalan, ktorého sme priviedli do tábora vlani v zime. On, ehm... prosil ma, aby som na výprave dával pozor na jeho sestru, ale nezvládol som to. Zomrela. A on mi to teraz vyčíta.“

Tyson sa zamračil. „A preto urobil tú prasklinu v podlahe?“

„Zaútočili na nás kostlivci,“ vysvetľoval som. „Nico im povedal, aby zmizli, a zem sa zrazu otvorila a pohltila ich. Nico...“ Rozhliadol som sa, aby som sa presvedčil, že nás nikto nepočúva. „Nico je Hádov syn.“

Tyson zamyslene prikývol. „Boha mŕtvych ľudí.“

„Hej.“

„Takže ten chalan, Nico, tu teraz nie je?“

„No... asi nie. Na jar som sa ho pokúšal nájsť. Aj s Annabeth. No nepodarilo sa nám to. Toto je tajomstvo, Tyson, chápeš? Keby niekto zistil, že je Hádov syn, hrozilo by mu nebezpečenstvo. Nesmieš to povedať ani Cheirónovi.“

„Tá zlá veštbá,“ prikývol Tyson. „Titani by ho mohli využiť, keby sa to dozvedeli.“

Pozrel som naňho. Niekedy som zabúdal, že je bystrý napriek tomu, aký je veľký a detinský. Vedel, že ďalšie dieťa Veľkej trojky bohov – Dia, Poseidóna a Háda –, ktoré sa dožije šesnástich rokov, Olymp podľa predpovede buď zachráni, alebo zničí. Väčšina ľudí si myslela, že som to ja. Keby som však zomrel, kým budem mať šesťnásť, mohlo by sa to proroctvo pokojne vzťahovať na Nica.

„Presne tak,“ povedal som. „Takže...“

„Mať zatvorené ústa,“ slúbil Tyson. „Ako tá prasklina v zemi.“

V tú noc som nevedel zaspáť. Ležal som v posteli a počúval vlny na pláži, sovy a netvory v lese. Báľ som sa, že ak zaspím, budem mať zlé sny.

Aby si vedel, u polokrvných sny nebývajú len sny. Dostávame odkazy. Vidíme veci, ktoré sa dejú našim priateľom alebo nepriateľom. Niekedy dokonca zazrieme aj minulosť alebo budúcnosť. V tábore som mal sny vždy častejšie a boli živšie.

Okolo polnoci som preto ešte stále nespal a pozeral som na matrac prične nado mnou, keď mi zrazu došlo, že v izbe je nejaké čudné svetlo. To žiarila fontánka s morskou vodou.

Odhodil som deku a opatrne sa k nej blížil. Z horúcej slanej vody stúpala para. Prebleskovali v nej dúhové farby, hoci v izbe nesvietilo nijaké svetlo okrem mesačného prichádzajúceho zvonku. Potom sa z pary ozval príjemný ženský hlas: „Vhodte jednu drachmu, prosím.“

Pozrel som sa na Tysona, ale ten ďalej pochrapkával. Spí tvrdo ako slon pod sedatívami.

Nevedel som, čo si o tom mám myslieť. Doteraz som ešte nemal telefonát prostredníctvom bohyně Iridy na účet volaného. Na dne fontánky sa zaleskla zlatá drachma. Vylovil som ju a hodil do pary. Minca zmizla.

„Ó, Iris, bohyňa dúhy,“ zašepkal som. „Ukáž mi... hm, čo mi máš ukázať.“

Para sa zatrblietala. Uvidel som temný breh rieky. Nad čiernou vodou sa vznášali chuchvalce hmly. Breh bol posiaty ostrými sopečnými kameňmi. Čupel tam chlapec a prikladal do ohňa. Plamene horeli neprirodzenou modrou farbou. Potom som zbadal jeho tvár. Bol to Nico di Angelo. Hádzal do ohňa kúsok papiera – karty Mýtomágie. Touto hrou bol vlani v zime úplne posadnutý.

Nico mal ešte len desať rokov, teraz už možno jedenaásť, ale vyzeral starší. Vlasy mu podrástli. Mal ich

strapaté a takmer až po plecia, oči temné a olivovú kožu o čosi bledšiu. Oblečený bol v otrhaných čiernych džínsoch, čiernej košeli a rozopnutej ošumelej leteckej bunde, väčšej o niekoľko čísel. Tvár mal špinavú a oči trochu ako šialenec. Pripomínal decko, ktoré žije na ulici.

Čakal som, že sa na mňa pozrie. Určite sa začne rozčuľovať a vyčítať mi, že som nechal zomrieť jeho sestru. No zdalo sa, že si ma nevšimol.

Ostal som ticho a bál som sa čo len pohnúť. Ak mi ten odkaz po bohyni Iride neposlal on, tak kto?

Nico hodil do modrých plameňov ďalšiu kartu. „Je to na figu,“ zamrmlal. „Nechápem, ako som mohol mať rád tie nezmysly.“

„Je to detinská hra, pane,“ pritakal mu nejaký hlas. Zdalo sa, že vychádza z blízkosti ohňa, ale nikoho som tam nevidel.

Nico sa pozrel cez rieku. Náprotivný breh bol temný a zahalený do hmly. Spoznal som to: podsvetie. Nico táboril pri rieke Styx.

„Spackal som to,“ zamrmlal. „Neexistuje spôsob, ako ju dostať späť.“

Ten druhý hlas mlčal.

Nico sa k nemu pochybovačne obrátil. „Si tam? Hovor.“

Niečo sa zalesklo. Myslel som si, že je to len svetlo z ohňa. Potom mi došlo, že je to ľudská postava – chumáč čierneho dymu, prelud. Keď sa naňho človek pozeral priamo, nebol tam. No ak sa pozrel kútikom oka, mohol ten obrys rozoznať. Bol to duch.

„Ešte nikdy sa to nepodarilo,“ povedal duch. „No možno existuje jeden spôsob.“

„Povedz aký,“ prikázal mu Nico. V očiach mu zažiarilo divoké svetlo.

„Výmena,“ povedal duch. „Duša za dušu.“

„Ponúkol som sa!“

„Nie za vašu,“ namietol duch. „Nemôžete otcovi ponúknuť dušu, ktorú napokon aj tak dostane. A nebude predsa chcieť smrť vlastného syna. Myslím dušu, ktorá už mala zomrieť. Niekoho, kto podvádza smrť.“

Nico sa zamračil. „Nezačínaj s tým zasa. Myslíš vraždu.“

„Mám na mysli spravodlivosť,“ opravil ho duch. „Pomstu.“

„To nie je to isté.“

Duch sa rozosmial suchým smiechom. „Keď budete starší, zistíte, že to tak je.“

Nico hľadel do plameňov. „Prečo ju nemôžem aspoň privolať? Chcem sa s ňou porozprávať. Ona... ona by mi pomohla.“

„Pomôžem vám ja,“ sľuboval duch. „Vari som vás už viackrát nezachránil? Nepreviedol som vás cez bludisko a nenaučil vás používať vašu silu? Chcete odplatu pre svoju sestru alebo nie?“

Nepáčilo sa mi, ako ten duch rozpráva. Pripomínal mi jedného chalana z bývalej školy, surovca, ktorý vždy navádzal ostatných, aby robili hlúposti, napríklad aby kradli zariadenie laboratória a ničili učiteľom

autá. Ten gráznel nemal nikdy nijaký malér, ale množstvo žiakov pre neho vylúčili zo školy.

Nico sa odvrátil od ohňa, a preto ho duch nevidel, ale ja áno. Po tvári mu stekali slzy. „Dobre. Máš nejaký plán?“

„Samozrejme,“ spustil duch nadšeným hlasom. „Máme veľa temných ciest, po ktorých sa môžeme uberať. Musíme začať...“

Obraz sa zachvel. Nico zmizol. Z hmly sa ozval ženský hlas: „Vhodte, prosím, jednu drachmu na ďalších päť minút spojenia.“

Vo fontáne už ďalšie mince neboli. Hľadal som vrecká, ale mal som oblečené pyžamo. Vrhol som sa k nočnému stolíku, či tam nenájdem nejaké drobné, ale vysielanie prostredníctvom bohyně Iridy už zablikalo a zhaslo. V izbe zavládla tma. Spojenie sa prerušilo.

Stál som uprostred ubikácie, počúval klokotanie fontánky a vlny oceána vonku.

Nico žil. Snažil sa vrátiť svoju sestru do sveta živých. A ja som mal pocit, že viem, ktorú dušu chce vymeniť – niekoho, kto podvádza smrť. Pomsta.

Nico di Angelo sa ma vyberie hľadať.

HRÁME SA NA NAHÁŇAČKU SO ŠKORPIÓNMI

Na druhý deň ráno boli všetci na raňajkách rozčúlení.

Okolo tretej v noci spozorovali pri hraniciach tábora etiópskeho drakona. Ja som bol taký vyčerpaný, že som celý ten rozruch prespal. Čarovné hranice síce netvora zadržali, ale zakrádal sa po kopcoch, pátral po slabých miestach v našej obrane a nezdalo sa, že by chcel odísť, kým sa za ním nepustil Lee Fletcher z Apolónovej ubikácie s dvoma súrodencami. Drakon sa stiahol až potom, čo mu v štrbinách panciera uviazlo niekoľko tuctov šípov.

„Ešte stále je niekde tam,“ varoval nás Lee. „Má v zadku dvadsať šípov, ale akurát sme ho nimi našťvali. Tá vec je deväť metrov dlhá a má jasnozelenú farbu. A tie oči...“ Striaslo ho.

„Počínali ste si dobre, Lee.“ Cheirón ho potľapkal po pleci. „Dávajte si všetci pozor, buďte ostražití, ale zostaňte pokojní. Také veci sme už zažili.“

„Samozrejme,“ ozval sa Kvintus od hlavného stola. „A stanú sa znova. A budú sa stávať čoraz častejšie.“

Táborníci si medzi sebou čosi mrmlali.

Všetci poznali tie správy: Luke a jeho armáda netvorov plánujú inváziu do tábora. Väčšina z nás predpokladala, že sa to stane toto leto, ale nikto netušil ako ani kedy. Navyše nás bolo čoraz menej, mali sme len asi osemdesiat táborníkov. Pred tromi rokmi, keď som sem prišiel prvýkrát, nás bolo viac než sto. Niektorí zomreli. Iní sa pridali k Lukovi. A ďalší jednoducho zmizli.

„To je dobrý dôvod na nové bojové hry,“ pokračoval Kvintus a oči sa mu leskli. „Uvidíme, ako sa vám bude dariť dnes večer.“

„Áno...“ pridala sa Cheirón. „No, dosť bolo hlásení. Poďakujme bohom za jedlo a pustíme sa doň.“ Zdvihol svoj pohár. „Na bohov!“

Všetci sme chytili poháre a opakovali sme prípitok.

Ja a Tyson sme odniesli svoje taniere k bronzovému košu na oheň a hodili časť jedla do plameňov. Dúfam, že bohovia majú radi hroziakový chlebíček a ovocné cereálie.

„Poseidón,“ povedal som. Potom som zašepkal: „Pomôžte mi s Nicom a Lukom a s tým Groverovým problémom...“

Bolo toho toľko, že by som tam mohol stáť celé predpoludnie, ale zamieril som späť k stolu.

Keď už všetci jedli, prišli k nám Cheirón a Grover. Grover mal kalný pohľad a košeľu oblečenú naruby. Položil tanier na stôl a sadol si vedľa mňa.

Tyson sa nervózne posunul. „Pôjdem... ehm... vyleštiť rybie koníky.“

Odšuchtal sa od napoly dojedných raňajok.

Cheirón sa silene usmieval. Pravdepodobne nás chcel upokojiť, ale vo svojej kentaurej podobe sa nado mnou týčil a vrhal na stôl tieň. „Tak čo, Percy, ako si sa vyspal?“

„Celkom dobre.“ Uvažoval som, prečo sa pýta. Môže vedieť o tom čudnom telefonáte prostredníctvom bohyně Iridy, ktorý som mal v noci?

„Priviedol som Grovera,“ vysvetľoval Cheirón, „lebo som si myslel, že vy dvaja by ste sa možno chceli, hm, o niečom porozprávať. A teraz ma, prosím, ospravedlňte, musím poslať odkaz po bohyni Iride. Uvidíme sa neskôr.“ Významne si Grovera premeral a vyklusal z pavilónu.

„O čom to hovoril?“ opýtal som sa Grovera.

Grover prežúval vajíčka. Tipoval som, že je trochu mimo, pretože obhrýzol aj zuby vidličky a požul ich. „Chce, aby si ma presvedčil,“ zamrmľal.

Na lavicu vedľa mňa vkĺzol ešte niekto: Annabeth.

„Poviem ti, o čo ide,“ vyhrkla. „O labyrint.“

Nebolo ľahké sústrediť sa na to, čo hovorí, lebo všetci v jedálenskom pavilóne si nás nenápadne premeriavali a niečo si šepkali. A navyše, Annabeth sedela tesne vedľa mňa. Myslím úplne tesne vedľa mňa.

„Tu nemáš čo robiť,“ pripomenul som jej.

„Musíme sa porozprávať,“ nástojila.

„Ale pravidlá...“

Aj ona predsa vedela, že táborníci sa nesmú presúvať k cudzím stolom. Satyrovia tvorili výnimku. Oni

neboli skutoční polobohovia. Polokrvní však museli sedávať s ľuďmi z vlastných ubikácií. Nevedel som ani to, aký trest je za striedanie stolov. Navyše, doteraz som ani len nepočul, že by sa to niekedy stalo. Keby tu bol pán D., asi by Annabeth zaškrtil čarovnou révou, ale pán D. tu našťastie nebol. A Cheirón už z pavilónu odišiel. Kvintus sa na nás pozrel a zdvihol obočie, ale nepovedal ani slovo.

„Pozri,“ pokračovala Annabeth, „Grover má problém. Napadá nám len jediný spôsob, ako mu pomôcť. Labyrint. To je to, čo sme preverovali s Clarisse.“

Zahniezdil som sa a usiloval sa uvažovať triezvo. „Myslíš to bludisko, kde kedysi dávno chovali Minotaura?“

„Presne tak,“ potvrdila Annabeth.

„Takže... už neleží pod kráľovským palácom na Kréte,“ hádal som. „Labyrint je teraz pod nejakou budovou v Amerike.“

Vidíš? Stačilo niekoľko rokov a už som sa začal chytať. Pochopil som, že významné miesta sa sťahujú spolu so západnou civilizáciou, ako napríklad Olymp, ktorý je nad Empire State Building, alebo vstup do podsvetia v Los Angeles. Bol som na seba pyšný.

Annabeth prevrátila oči. „Pod budovou? Netáraj, Percy. Labyrint je obrovský. Nezместil by sa pod jedno mesto, nieto pod budovu.“

Spomenul som si na sen o Nicovi na brehu rieky Styx. „Takže... ten labyrint patrí do podsvetia?“

„Nie.“ Annabeth sa zamračila. „No, chodby z la-